

lad os helt præcis koncentrere os om spørgsmål nr. 78 i PØ-udvalget, som lød:

»Finder statsministeren det rimeligt, at landsstyret så sent som den 1. marts 1993 endnu ikke var orienteret om henvendelsen fra Den Danske Bank primo februar?«

Hvis statsministeren havde lært af sine fejl, havde det så ikke været naturligt, at han besvarede dette spørgsmål klart og præcist med et nej?

Og så vil jeg da gerne stille hr. Aage Frandsen det samme spørgsmål: Finder hr. Aage Frandsen det rimeligt, at landsstyret ikke var orienteret så sent som den 1. marts 1993?

(Kort bemærkning).

Kent Kirk (KF):

Jeg vil gerne takke hr. Aage Frandsen for hans svar. Det er da muligt, at man før har været i den situation, at man har været nødt til at lave nogle aftaler med Nationalbanken for at redde nogle banker.

Men det, som jeg synes, man skal forholde sig til her, og det vil jeg så gerne have at hr. Aage Frandsen gør, er, om hr. Aage Frandsen finder det rigtigt, at man af politiske grunde, fordi det ikke er opportunt for regeringen inden den 18. maj, holder de her ting skjult for Folketinget. Det er jo det, der er tale om. Industriministeren har jo i sin vidneafklaring klart sagt, at regeringen i forhold til hele den her konstruktion betragtede sagen som meget vanskelig, og at denne konstruktion alene blev lavet for at undgå at indhente Folketingets samtykke.

Kan SF og hr. Aage Frandsen virkelig acceptere, at man har en regering, der har en eller anden politisk dagsorden, de skal have igennem, og så beslutter den sig for at holde Folketinget i uvidenhed? Det har jeg svært ved at forstå, og derfor synes jeg faktisk, der er grundlag for, at man arbejder videre med den her sag.

Jeg synes også – som hr. Aage Frandsen selv var inde på – at Finanstilsynets rolle bør undersøges nærmere. Der er mange modstridende vidneforklaringer, som klart viser, at Finanstilsynet har spillet en meget passiv rolle for at få oplysninger frem til regeringen og Folketinget i perioden omkring 18. maj.

(Kort bemærkning).

Aage Frandsen (SF):

Til hr. Kirkegaard vil jeg sige, at jeg ikke synes, at det svar, som statsministeren har givet på det stillede spørgsmål, er fyldestgørende ved at

henvise til et tidligere svar. Det gør dog ikke, at jeg mener, der skal drages parlamentariske konsekvenser af den grund.

Det, jeg henholder mig til, når det gælder spørgsmålet om, hvorvidt statsministeren og andre har lært af erfaringerne, er to ting: Dels at statsministeren sagde, at det havde statsministeren. Det sagde han her i salen. Dels at statsministeren har tilsluttet sig dette forslag til vedtagelse. Det vil sige, at SF, som i dag er regeringens parlamentariske basis, har været med til at sikre, at denne kritik bliver understreget. Det kommer hr. Kirkegaard formentlig ikke til, når hr. Kirkegaard ikke stemmer for forslaget til vedtagelse.

Det næste, jeg vil sige, er til hr. Kent Kirk. For at tale lige ud: Jeg synes, som jeg sagde før, at det var forkert, at Finansudvalget ikke blev orienteret, også her i den konkrete situation, og også selv om andre har gjort noget tilsvarende før. Jeg synes heller ikke, at det er tilfredsstillende at bruge argumentet »af politiske grunde«. Det synes jeg ikke.

Men igen: Et er, at jeg ikke synes det og kan være uenig i det, og at man kan sige det til finansministeren, som jeg også gjorde det under samrådet, hvor jeg sagde, at jeg ikke synes, at det var heldigt. Det kan jeg gøre. Men noget andet er, hvilke konsekvenser man skal drage af det. Her er der nogen, som mener, at man skal for Rigsretten. Men nej, det kan jeg selv klare ved at give en forklaring til finansministeren om, at det vil jeg ikke have. Sådan kan jeg godt gøre det.

Med hensyn til Finanstilsynet så står der udtrykkeligt, hvad vi mener om det her. Der står en række kritikpunkter omkring Finanstilsynet. Så står der også, at vi også vil undersøge de dér ting omkring embedsmændenes rolle. Økonomiministeren har sagt, at man er i gang med en masse ting, men jeg er ikke sikker på, at det er nok. Det sagde jeg også i mit indlæg. Vi er ikke sikre på, at ændringen i Finanstilsynet er tilstrækkelig.

(Kort bemærkning).

Kent Kirk (KF):

Jeg kan forstå på hr. Aage Frandsen, at vi sådan set er enige i, at det er en alvorlig sag. Så forstår jeg bare ikke, at man kan fremsætte et forslag til vedtagelse, som SF er medforlagsstiller til, uden at man klart kritiserer finansministeren for den måde, han har orienteret Folketinget på. Det forstår jeg altså ikke.